

Natalja Ščerba

ČARODOL

ZMIZNUTÉ

MESTO

COO
BOO

Čarodol 3: Zmiznuté mesto

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Natalja Ščerba
Čarodol 3: Zmiznuté mesto – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Natalja Ščrba

ČARODOL

ZMIZNUTÉ
MĚSTO

COO
BOO

ОБСЯГ

1. kapitola	DVE KNIEŽATÁ.....	5
2. kapitola	VELKÝ MOLFAR	11
3. kapitola	KRAJANIA.....	39
4. kapitola	OBCHODNÁ PONUKA	56
5. kapitola	ZLATÝ OPASOK.....	77
6. kapitola	SKLENENÁ SÁLA.....	95
7. kapitola	SPOLOK KRISTALL.....	116
8. kapitola	ŠÁLKA KÁVY	128
9. kapitola	OLTÁR	145
10. kapitola	ČAROŤAH.....	156
11. kapitola	DRAKOROŽCI	167
12. kapitola	OBLOHA SA ZATAHUJE	183
13. kapitola	LESTĚ	201
14. kapitola	PÁN SEDRIK	215
15. kapitola	LUTOGOROV SLUŽOBNÍK	226
16. kapitola	V LESE	234
17. kapitola	NEPRIATELIA.....	244
18. kapitola	RAŇAJKY V ZÁMKU	251
19. kapitola	PRVÉ FINÁLOVÉ KOLO.....	265
20. kapitola	PANI ČAKLA.....	277
21. kapitola	ZAJATEC	286
22. kapitola	ČOKOLÁDOVÝ BÁL.....	299
23. kapitola	DRUHÉ FINÁLOVÉ KOLO	317
24. kapitola	ZÁSMRTNÁ KLIATBA	329
25. kapitola	ŽELANIE VÍŤAZA.....	337
26. kapitola	TRUHLICA PANI MENDEJRY	345
27. kapitola	HORSKÉ OKO.....	356
28. kapitola	DARČEK PRE KAVÉ	366
29. kapitola	ZAZVONIL ZVONEC A... ..	374

S chyľovalo sa ku katastrofe.

Sviece v miestnosti potichu, zaliečavo syčali a pod červenými hadmi plameňov, lenivo praskajúcimi v nástenných kalichoch, po nich stekal topiaci sa vosk. Pod nízkym stropom sa krútil dym a vytváral fantastické, priam mysteriózne zrakové ilúzie.

V stiesnenej miestnosti sa zišlo zopár ľudí – asi tri desiatky najvernejších, najoddanejších a najlepších mágov z radov civilných –, aby sa tu, v jednej z podzemných sál Čierneho zámku, ktorý bol rezidenciou karpatských vládcov, dohodli na ďalšej spolupráci s tajomným Čarodolským kniežaťom.

Alexej Vordak, nový vládca Karpatského kniežatstva, zaujal miesto na tróne s vysokým operadlom a nepohodlnými, nepríjemne tlačiacimi vyrezávanými lakťovými opierkami, na ktorom sa zatiaľ necítil vo svojej koži. Uprene hľadel na

Čarodolské knieža a z toho neznesiteľného dymu mu slzili oči a štípalo ho v nose. Myslel mal ako zahmlenú a stálo ho obrovské úsilie, aby z pozície vládcu celého kniežatstva pôsobil presvedčivo. Preto sa pomaly a nenápadne – tak aby si to nikto nevšimol – vystrel a prelgol guču, ktorá mu navrela v hrdle. Mocný vládca Čarodolu akosi podozrivo otáľal s odpoveďou a znerózňoval všetkých prítomných.

Prenikavý výsmešný pohľad jeho sivých očí Vordaka desil a súčasne rozčuľoval. Cítil, ako ho zaplavuje nepokoj – intenzívny a nepríjemný, až sa mu z neho roztriasli kolená. Čo odpovie poloduch Rik Strigoj, vládca Čarodolu, na návrh spolupracovať s novým Karpatským kniežatom?

Ticho sa neúnosne predlžovalo.

Nikto z prítomných v podzemí sa ani nepohol. Čas akoby sa zastavil, navždy zamrel – to napäté mlčanie plné očakávania trvalo pridlho. Počuť bolo iba flegmatické pokašliavanie a tiché vzdychy, ktorými sa znepokojení mágovia snažili zakryť svoju nervozitu. Od jediného Strigojovho slova toho toľko záviselo... A to slovo čoskoro zaznelo.

„Nie!“ vyslovil pomaly. „Nesúhlasím. Nebudem spolupracovať s Karpatským kniežatstvom, dokým bude na tróne sedieť hlúpy chalan, ktorý sa nedokáže ovládať.“

Usmial sa, jemne a priateľsky, akoby sa ospravedlňoval za svoje urážlivé slová, ale v sivých očiach sa mu zračil oceľový nevraživý chlad, z ktorého Alexej vyčítal jednoznačnú výzvu a neblahé varovanie. Kdeže, Čarodolské knieža nemá v úmysle nadviazať priateľstvo – s ním, Alexejom Vordakom, ktorému osud po smrti otca prihrál titul Karpatského kniežaťa!

Všetko nasvedčovalo tomu, že Rikovi Strigojovi ani nenapadlo brať ho vážne. Jednoducho s ním urobil krátky proces – ako s otravnou muchou, ktorá človeku poletuje okolo tváre. Aby viac nebzučala a veľké Čarodolské knieža nerozčuľovala a nedráždila.

Alexej musel vynaložiť všetky svoje sily, aby sa na ten drzý, arogantný ksicht nevrhol a nepotvrdil, že je naozaj mladý, výbušný a hlúpy. Jeho vratká pozícia vládca sa práve zrútila pod ťarchou premárnených príležitostí ako domček z kariet. Pokiaľ s veľkým kniežaťom neuzavrie mier, ktovie, či s ním jeho nevlúdni poradcovia zostanú, nestratia v neho dôveru a budú ho nasledovať tak, ako nasledovali Vordaka staršieho.

Len čo si to karpatský vládca uvedomil, neovládol sa, vyskočil na nohy a vzpriamal sa v celej svojej výške.

„To je všetko, vážený hosť?“ ozval sa odmerane a snažil sa upokojiť trasúce sa ruky. „V tom prípade vás nebudem ďalej zdržiavať.“

Poloduch sa usmial, tentoraz však zhovievavo.

„Isteže,“ zašomral dobrácky. „No skôr než odídem, mladé knieža, dovoľm si vám dať jednu radu... Vo vašom mladom veku je vládnutie veľmi náročné, verte mi. Viem, o čom hovorím... Veď ešte nemáte ani dvadsaťpäť, však? A Karpaty sú komplikované kniežatstvo. Stretávajú sa tu cesty mnohých paralelných svetov, cez vaše panstvo vedú stovky medzisvetových trás... Môžete nahliadnuť dokonca aj do Čarodolu! Kdeko si naň bude brúsiť zuby. Som si istý, že čoskoro sa k vám nahrnú hostia zo susedných štátov a potom aj z celého sveta. Dopočul som sa, že mnohí zahraniční mágovia už začali putovať k dverám v skale – priechodu do Čarodolu, zatvorenému vinou jednej mrzutej náhody. Mieria k vám delegácie z blízkeho aj zo vzdialeného zahraničia. V Karpatoch sa totiž diali nesmierne zaujímavé veci, a to dávno pred tým, než ste sa vy, vážené knieža, narodili... Áno, nachádzajú sa tu dôležité uzly medzisvetových ciest, o ktorých vinou svojich obmedzených vedomostí a nedostatočných životných skúseností nemáte ani potuchy. Viete si vôbec predstaviť, aké ťažké bremeno ste si naložili?“

Rik Strigoj sa odmlčal. Zjavne čakal na odpoveď.

„Otec mi odovzdal žezlo spolu s titulom kniežaťa,“ zlostne, ale zreteľne odvetil Alexej svojmu zahraničnému hosťovi, „a ja mám v úmysle nakladať s ním so cťou až do samého konca. Bohužiaľ, vy ste nedodrжали slovo a odmietli ste mierovú dohodu, ktorú ste s mojím otcom kedysi uzavreli. Nuž... budeme si musieť nejako poradiť aj bez vás.“

Čarodolské knieža sa opäť usmialo.

„Isteže... Ale aj tak vám dám jednu radu. Na vašom mieste by som bez otáľania vyslal delegáciu k náčelníkovi divokých, daroval mu žezlo a... veniec, ktorý tiež vlastníte... Je tak? Alebo, lepšie povedané, *takmer* vlastníte.“

Rik Strigoj prižmúril oči a v tej chvíli pripomínal dravca. Nakrátko sa odmlčal, potom pokračoval, no už o čosi ostrejšim tónom:

„Poslúchnite ma, knieža, a odovzdajte vládu Lutogorovi. Je síce krutý, hrubý a krvilačný, ale zároveň aj mocný, bystrý a skúsený. Karpatské spoločenstvo mágov ho s radosťou podporí. Tým skôr, že lepšieho kandidáta k dispozícii nemajú.“

Alexejovi sa pri jeho slovách vytratila z tváre všetka krv.

„A vy sám sa stiahnite do ústrania,“ pokračoval poloduch akoby nič. „Pokiaľ sa budete správať mierumilovne, neublížia vám. V opačnom prípade za váš život nedám ani kľbko prežraté od moľov. Nedokážete vládnuť ani s takým poradcom, akým je vážený mág Virtus. Ak však odovzdáte vládu Lutogorovi dobrovoľne, zachránite si svoj mladý život. A čo môže byť cennejšie?“

Jedna vec sa Alexejovi Vordakovi nedala uprieť: absolútne nedal na seba poznať zlosť, ktorá ním lomcovala. Naopak, opäť si sadol, uvoľnene sa oprel a tváril sa, akoby návrh svojho hosťa dôkladne zvažoval.

„Pokiaľ ide o mňa, môžem vám udeliť akúkoľvek hodnotu na svojom dvore,“ vľúdne pokračovalo Čarodolské knieža, keď neprišla žiadna odpoveď. „Budete môcť pokojne dokončiť

svoje štúdium mágie, oženíte sa... Koniec-koncov, v Čarodole máme mnoho krásnych dievčat, ktoré sa rady vydajú za šľachtica, ktorým, samozrejme, budete až do konca svojho života.“

Alexej mimovoľne zovrel päsť. Mág Virtus si to všimol a diskkrétne si odkašľal, akoby sa hlásil o slovo.

„Možno by sme sa mali najprv všetci upokojiť,“ opatrne sa ozval prefikáný poľský mág, „a nerobiť unáhlené uzávery. Radšej si celú situáciu dobre premyslime... a dohodnime sa na ďalšom stretnutí.“

Tvár Rika Strigoja sa skrivila do grimasy. Zjavne sa mu Virtusova snaha ukončiť rokovanie v priateľskom duchu nepozdávala.

„Nie, ja svoje rozhodnutie nehodlám meniť!“ odsekol. „Spolupráca nebude.“

„Napriek tomu...“ nevzdával sa poľský mág, ale čarodolský vládca ho zarazil ľadovým tónom:

„Pri tom incidente na Krovuši, takom nešťastnom pre nás všetkých, vaše mladé knieža ukázalo, že sa mu nedá veriť. Vinou jeho unáhlenosti, dychtivosti, hlúposti a neschopnosti ovládať svoje emócie došlo k obrovskej nepríjemnosti – ku krádeži Zlatého kľúča. Tento mladík môže ťažko vládnuť kniežatstvu, keď sa nedokáže ani sám ovládať.“

Ako na potvrdenie jeho slov Alexej vystrelil z miesta a jedným skokom sa ocitol pred Čarodolským kniežaťom.

„Choď do čerta, poloduch!“ skríkol. „Môžeš si celú spoluprácu strčiť... vieš kam!“ pokračoval a pridal veľavravné gesto.

Mágovia svorne vzdychli a strípili. Ich vládca práve prekročil tenkú hranicu – urazil samotné knieža Čarodolu, ešte k tomu oficiálne, pred svedkami!

Zato poloduch bol nepochybne spokojný, dokonca sa znovu usmial a privrel sivé oči. Zrejme sa usiloval presne o toto – vyvieť mladé knieža z miery. Mág Virtus si vzdychol, nespokojne ťľoskol a pokrútil bielou hlavou.

Alexej Vordak medzitým pristúpil o krok bližšie k poloduchovi a zabodol doňho zlostný pohľad. Rik Strigoj neustúpil, naopak, so záujmom čakal, čo bude nasledovať.

Prítomní evidentne znervózneli – schyľovalo sa k veľkému medzinárodnému konfliktu.

„Takže toto je pomsta za Zlatý kľúč?“ nečakane ticho sa spýtal Alexej. „Alebo skôr za ňu?“

Poloduch sa okamžite prestal usmievať. Bez jediného slova sa nenútene mierne uklonil a zmizol aj so svojou suitou v striebornej hmle ultraprieochodu.

V miestnosti zavládlo skľučujúce ticho, prerušované iba hlbokými vzdychmi a nesúhlasným pokašliavaním hostí.

„A je to v háji,“ zašepkal Šell mágovi Virtusovi do ucha, ale v tom tichu to nikomu neuniklo.

Bodku za neúspešným rokovaním zrazu urobila jasná ohnivá čiara – preťala priestor pred kniežatom Vordakom a do ľavej lakťovej opierky jeho trónu sa zabodol hrubý železný šíp s krídelkami zo sovích pier. Keby v tej chvíli Alexej neuhol rukou, šíp by mu ju úplne rozdrvil, presne ako vyrezávanú opierku, ktorá sa okamžite rozletela na kúsky.

Dokonca ani rozrušený Šell incident nekomentoval, obmedzil sa iba na dlhé ostré hvizdnutie.

2. KAPITOLA

Tmavý les zaplňali tajomné nočné zvuky. Odkiaľsi sa ozývalo zavýjanie, clivé, naliehavé a nekončiace. Pripomínalo zúfalý usedavý plač a prenikalo až do samého srdca, trápilo a trhalo struny nervov ako muzikant šialený od strachu. Vyvolávalo túžbu niekam sa ukryť alebo tiež zavýť, pomôcť komusi s jeho trápením a vychrliť zo seba vlastné zúfalstvo.

Na oblohe sa ukázal prvý mesiac a hneď za ním aj jeho druh. Svetlo oboch sa okamžite predralo cez husto poprepletané konáre stromov. Temná mrákava lesa sa rozpadla na tisíce ohybných pokrivených tieňov, ktoré tulácke ponevierajúcej sa po lesnom kráľovstve naháňali ešte väčšiu hrôzu.

Sediť na hrubom konári bolo nepohodlné, ale bezpečné. Od chvíle, ako sem Kavé vyliezla zo strachu pred dravcami,

ktoré ju prenasledovali, prešlo niekoľko hodín. Už tretiu noc mala v päťách sivé tiene neznámych zvierat. Podľa siluet to boli zrejme veľkí vlci. Našťastie sa nepribližovali, zachovávali si istý odstup, ale počula ich tiché nespokojné vrčanie. Aj teraz, keď s obavami hľadela do čiernej noci, si bola istá, že to hrôzostrašné plačlivé zavýjanie je dielom jej prenasledovateľov. Bude si dnes môcť trochu pospať? Aspoň na pár hodín odpojiť vedomie od hlučnej a tajomnej lesnej polyfónie...

Áno, nočný čarodolský les bol skľučujúci, ale dievčinu oveľa viac desila spleťtá cesta miznúca kdesi v opare vzdialenej a neistej budúcnosti, ktorá bola pre ňu jednou veľkou neznámou.

Kavé si zaumienila, že ak sa Veľký Molfar neobjaví do nasledujúceho rána, pôjde jednoducho ďalej naverímboha, kam ju nohy ponесú, až na kraj lesa.

Jej putovanie trvalo už dlhšie než tri dni. Pri spomienke na horké plávky pocítila v žalúdku zvieravý pocit. Občas sa jej podarilo nájsť žlté kuriatka a vtedy zapálila zopár konárikov a huby opiekla na malom ohníku. Kým ich rýchlo jedla, súčasne hasila oheň a rozháňala dym. Vzápätí náhlivo pokračovala v ceste, plná obáv z možných prenasledovateľov. Keby nebolo tých troch chlpatých tieňov, ktoré sa objavovali spolu so súmrakom a prenasledovali ju až do svitania, mohla by si blahoželať k úspešnému zvládaniu pobytu v lese tohto nového kúzelného sveta.

Bohužiaľ, prítomnosť Kavé v Čarodole sa neblaho prejavovala na jej magických schopnostiach. Dokázala rozložiť iba malý ohník, nedarilo sa jej ani vábiace zaklínadlo, s ktorého pomocou sa dala ľahko získať akákoľvek vec alebo obľúbené jedlo! Všetky pokusy aj o tú najmenšiu či najjednoduchšiu ilúziu – vyvolať kľbko alebo krúповý nôž z osobného astrálneho úložiska, ktoré má každý mág – boli bezvýsledné.

Čo je to za čarodejný svet, v ktorom sa nedá čarovať?! Jedine suchá vetvička sa podriadila našťvanému pohľadu

dievčiny a rozhorela sa drobným plamienkom, na ktorom si mohla opieť huby. Kavé mala, samozrejme, obrovskú radosť, že ovzdušie tohto cudzieho sveta jej umožňovalo zhlboka dýchať, stromy vyzerali ako stromy, huby boli naozaj huby a prvé jahody chutili ako normálne lesné jahody. Nebyť dvoch mesiacov, ktoré s príchodom súmraku vyplávali na oblohu (jeden ako obyčajný žiariaci žltý disk a druhý ako dvojnásobne veľká, ale oveľa slabšie svietiaci guľa), Kavé by pravdať karpatských mágov považovala za pomerne obyčajnú. Veď okrem toho druhého mesiaca tu nič obzvlášť magické nevidela. Dokonca aj jej vlastné čarodejnícke schopnosti boli odrazu preč, doslova ako sen nadránom!

Dvere v skale ju podľa všetkého dovedli do najhlbšieho čarodolského lesa a vôbec nebolo jasné, či sa jej niekde nablízku podarí nájsť nejaké ľudské obydlie. Lesný porast tu bol vysoký a hustý – občas narazila na stromy, ktoré vyvrátil vietor, ani jeden však nebol spílený alebo zoťatý. Drevorubači do týchto húštin očividne zavítali len vzácné. Kavé sa často musela škriabať do kopcov po úzkych cestách, zarastených divokými trnistými kroviskami a posypaných kamienkami či kúskami vrstevnatých hornín, zrejme z neďalekých nevysokých hôr. Možno by stálo za to vyliezť na niektorý vrchovec a poriadne sa rozohliadnuť po okolí.

Kdesi zašiekol vyplašený vták, ktorý vrátil Kavé do reality. Započúvala sa – všade samé ticho... Len čo však opatrne zvesila nohu, z tmy sa vynorila čierna silueta zvierata, vyskočila a scvakla zubami tesne vedľa jej chodidla. Kavé sa ako veveříčka bleskovo vyšplhala ešte vyššie do koruny stromu. Radšej bude trčať medzi konármi až do prvých mrazíkov, než dráždiť tie zvláštne zvieratá bosou nohou.

Už aby svitalo... Prenasledovatelia potom určite zmiznú a jej sa podarí zájsť ďalej než dnes. Ale na to potrebuje dosť síl, preto sa musí pokúsiť aspoň chvíľu si pospať...

Zhlboka zívla, pohodlnejšie sa uvelebila a vtom ju v nose poštekľila ostrá, ale príjemná vôňa suchého horiaceho dreva. Kdesi nablízku zrejme niekto rozložil oheň.

Chystáš sa na tom strome ešte dlho sedieť? zaznelo jej v myšlienkach. Zlez dolu, moji chlapci sa ťa ani nedotknú.

Hlas jej bol povedomý, počula ho len nedávno...

A pridaj, ty slimák. Mám dosť práce aj bez teba.

Dievčina sa prudko vystrela a tenký konár, o ktorý nechtiac zavadila plecom, žalostne zapraskal.

Tak tu je, Veľký Molfar, s ktorým sa tak veľmi chcela stretnúť! Starodávny karpatský mág, človek drak, ktorý len nedávno unikol z hory a zmizol nevedno kam. Zdá sa, že sa nemýľila, keď počítala s týmto stretnutím.

Povedal som predsa, že sa ťa tie zvieratá nedotknú. V mágovom hlase sa ozývalo podráždenie, dobre známe z predchádzajúcich rozhovorov. Tak mi ver a zlez už konečne z toho stromu.

Kavé opatrne sklzla na spodné konáre. Pre istotu ešte chvíľu vyčkávala a upierala zrak do čiernej húštiny. Vtom sa jej vedľa tváre rozhorel jasný horúci plamienok. Zoskočila na zem a snažila sa dotieravej svetluške uniknúť, ale plamienok ju predbehol a zatočil sa jej pred nosom, akoby ju provokoval, a potom pomaly zamieril k neďalekej húštine.

Karpatský mág určite poslal živú baterku, aby jej posvietila na cestu. Kavé poslušne nečujne našľapovala na teplý lesný mach a snažila sa vyhýbať pichľavým vetvičkám suchého chrasťtia aj hrubým hrčovitým koreňom, trčiacim všade naokolo. Kmene totiž rástli tak blízko pri sebe, až sa korene stromov splietali dohromady.

Konečne sa pred ňou zablysko prudké svetlo. Vošla na čistinku. Pri ohni sedel muž, uvelebený na starom spráchnivenom brvne.

Zrejme to bol sám Veľký Molfar – starý mág, ktorého Kavé nedávno vyslobodila krúповým nožom zo zajatia hory. Teraz

však vyzeral inak ako pri ich prvom stretnutí. Bol starý, ale očividne silný, vysoký a plecnatý. Bystrú, živú tvár s pozornými sivými očami rámovali pramene šedivých vlasov, vzadu spletených do neupraveného vrkoča. V ľavom uchu sa mu blýskala náušnica v tvare polmesiaca s čiernym okrajom. Celkový zjav karpatského mága dopĺňala voľná sivá tunika, stiahnutá širokým opaskom pleteným z kožených pásikov – bežný odev vidieckych pastierov. Z hnedých, trochu zošliapaných vysokých čižiem mu vykukovali ponožky.

Pri mágových nohách sa k sebe tlačili tri zvieratá s hustou čiernou srstou posiatou nepravidelnými ryšavými škvrnami, s dlhými úzkymi tlamami, z ktorých vyčnievali ostré tesáky, a úzkymi chvostmi zakončenými hrotmi vydávajúcimi tupý zvuk, kedykoľvek udreli o zem. Na dievčininu prítomnosť reagovali ľahostajne, hoci Kavé by prisahala, že ešte pred chvíľou ju jedno z nich chcelo chmatnúť za nohu.

Nikdy predtým nevidela veľkého mága v tejto podobe, ale neuniklo jej, že je na ňom ilúzia. A to hneď niekoľkokrvstvá. Jeho pravej tváre sa človek zrejme len tak ľahko nedopátra... Napriek tomu si v duchu zagratulovala, že schopnosť rozoznávať skryté podoby jej zostala. Znamená to, že s jej magickými schopnosťami v tomto svete to predsa len nebude také zlé.

„Dobrá večer,“ pozdravila.

Molfar neodpovedal, pretože bol pohrúžený do dôležitej činnosti: na rovné tenké prúty napichoval špekáčky a opekala ich nad ohňom.

V tichu sa ozývalo slabučké prskanie praskajúcej kože a syčanie vytekajúceho sadla. Kavé sa z vône opečeného mäsa zakrútila hlava a v bruchu jej zaškvrkalo od hladu.

„Si prekvapená, že sa stretávame?“ spýtal sa mág, ale nevenoval jej pohľad.

Kavé musela najprv preglgnúť, aby vôbec mohla odpovedať.

„Naopak, vedela som, že prídeš,“ ozvala sa neprítomným hlasom a snažila sa nepozerať na špekáčky. „Chceš predsa svoj Zlatý kľúč.“

„Načo by mi bol?“

Kavé od prekvapenia stuhla.

„Na túto otázku poznáš odpoveď iba ty.“ Nepodarilo sa jej skryť iróniu v hlase. „Podľa mňa si ten zvláštny kľúč zveril práve mne, pretože som zrejme jediná, kto ho nechce.“

„Presne tak,“ prikývol mág, ale stále jej nevenoval ani letný pohľad. „A teší ma, že si ho nedala svojmu slávnemu priateľovi,“ pokračoval a pravidelne otáčal prúty so špekáčikmi. „I keď musím priznať, že ma to prekvapilo. Zrejme som bol prehnane domýšľavý, keď som sa domnieval, že dokonale poznám náтуру ľudí... Tak poď, sadni si ku mne.“ Potľapkal práchnivé brvno vedľa seba.

Kavé si sadla na kraj a uprela nedôverčivý pohľad na tri huňaté zvieratá rozvalené pri mágových nohách. Prekvapilo ju, že o špekáčky nejavia ani najmenší záujem.

„Tvoje konanie ma naozaj prekvapilo,“ nadviazal Molfar. „No ešte viac ma zaskočilo čosi iné. Ako je možné, že ti ho vládca Čarodolu nevzal násilím?“

„Nestihol,“ stručne vysvetlila Kavé.

„Áno, počul som, že sa ti podarilo zatvoriť mu dvere v skale rovno pred nosom. A on ti v tom nebránil.“

Kavé iba pokrčila plecami.

„Zrejme to bol začiatok jeho hry...“ pokračoval karpatský mág zamyslene. „Možno si mala iba šťastie. A on koniec-koncov tiež. Keby kľúč získal Strigoj, vyzval by som ho na súboj a zabil by som ho. Už dlho sa na to chystám.“

Kavé sa tak nazlostila, že na chvíľu dokonca zabudla na hlad. Už-už sa chystala niečo príkro odvrknúť, ale mág ju predbehol.

„Upokoj sa, čarodejnica, s tebou to nijako nesúvisí. To sú

naše staré nevybavené účty... Uf, som už fakt poriadne hladný! Ty si ako na tom?“

„Čo myslíš!“ odsekla Kavé.

Bola vyčerpaná, špinavá a neupravená, neskutočne hladná a hrozne ospalá. A čo bolo najhoršie – mala pocit, že Veľký Molfar k niečomu smeruje... a rozhodne nemá naponáhlo.

„To, že si ťa kľúč vybral,“ pokojne sa pustil do vysvetľovania, „ešte nič neznamená. Každý sa môže spliešť, dokonca aj mocná vec obdarená magickou dušou, ktorá pochádza z rúk veľkého majstra.“

Kavé mimovoľne vyvrátila oči dohora. Karpatský mág bol neskutočný chválenkár, hoci sa mu nedalo uprieť, že je naozaj veľký majster.

„Chválenkárstvo je niečo celkom iné než chvála,“ uhádol jej myšlienky. „Chválenkárstvo je nezaslúžené a vedie k samolúbosti, zato chvála je zaslužená, a preto úplne nevinná. Pokiaľ máš byť na čo hrdá, pokojne sa môžeš pochváliť.“

Kavé musela uznať, že na tom niečo je. Lenže teraz ju podstatne viac znepokojovali špekáčky, ktoré sa už začínali pripekať.

„Navyše,“ dodal mág, „keby sa ľudia viac chválili, boli by oveľa milší, veselší a spokojnejší, žili by v mieri a harmónii.“

„Lenže samochvála...“ Kavé sa zarazila, pretože si spomenula na neúčtivé pokračovanie známeho porekadla, a upadla do rozpakov.

„Skrátka, nie je na škodu občas sa pochváliť.“ Mág sa zasmiel a stiahol horúce špekáčky na železný tanier, ktorý ležal vedľa neho na brvne, a na prúty napichol dva ďalšie.

Zvieratá okamžite zodvihli hlavy a ich nozdry sa žiadostivo roztiahli.

„Ako si ma vlastne našiel?“ opatrne sa spýtala Kavé.

Mág namiesto odpovede vrhol veľavravný pohľad na reťazku s kľúčom, ktorá visela dievčine na štíhlom krku.

„Vždy budem vedieť, kde práve je. A keďže ho máš teraz ty, budem vedieť aj to, kde si ty. Je mojím dielom, preto nás spája silné puto.“

„Tak to máš s každou vecou, ktorú si... vytvoril?“

„Samozrejme.“

„Nevieš teda...?“ Zarazila sa a premýšľala, ako svoju prosbu sformulovať čo najzdvorilejšie. „Skrátka, mohol by si zistiť, kto má teraz Karpatský veniec?“

„Mohol,“ nečakane ľahko súhlasil mág. „Ak mám byť úprimný, sám som sa chcel na to pozrieť.“

Molfar zvučne luskol prstami a pred dvojicou sa objavila veľká dúhová bublina s tenkými stenami. Vnútri horel oranžový plamienok. Podobnú guľu kedysi Kavé videla v izbe pani Kary – anglickej čarodejnice, svojej učiteľky a tiež prababičky.

Na stenách bubliny sa objavili tmavé pohyblivé škvrny, zdvihli sa víry a zavlňili sa obrysy nejakých predmetov. Keď sa všetko ustálilo a nadobudlo jasné kontúry, Kavé uvidela známu pruhovanú obývaciu izbu, kde na pohovke pred horiacim kozubom sedela sama pani Kara a...

Kavé sa zhlboka nadýchla. V rukách učiteľky svietil veniec karpatských kniežat, zdobený zelenými smaragdmi.

„Tá stará zmija!“ vyletelo z nej rozčúlene.

Mág obdaril dievčinu zhovievavým pohľadom.

„Dúfam, že to nepatrilo mne.“

„Ty s tým nemáš nič spoločné,“ zašomrala a v duchu sa pokarhala za svoju prostorekosť. „Prepáč, len ma to zaskočilo...“

„Predpokladám, že sa k tebe nedostali posledné novinky,“ poznamenal mág a konečne ponúkol dievčine tanier s horúcimi, lákavo voňajúcimi špekáčikmi.

„Ďakujem,“ vďačne ho prijala a bez zbytočných prietahov sa s chuťou pustila do jedla. V tej chvíli si pripadala ako dravec, ktorý rok nedostal nijaké mäso.

„Nové knieža musí odovzdať Karpatský veniec, ktorý mu

bol dočasne zverený, jednej z jeho strážkyň. Keďže prvá je ďaleko, nezostalo mu nič iné, iba vrátiť ho druhej strážkyni – tvojej starej... príbuznej. No Mariana drží v rukách iba ilúziu venca, pretože žiadny karpatský symbol moci nemôže opustiť rodný kraj.“

„To dobre viem,“ prikývla Kavé, ktorá si spomenula na svoje nočné prechádzky.

„Lenže veniec aj tak patrí mladému kniežaťu,“ zamyslene pokračoval karpatský mág. „Keby sa tomu chlapcovi podarilo získať tretí symbol moci – Zlaté jablko –, stal by sa plnoprávnym vládcom. Navyše by mal rovnaké práva ako náš známy domýšľavý poloduch... Čo máš teraz v úmysle robiť?“

Kavé pokrčila plecami. Akú-takú predstavu mala, ale nechcela sa o svoje plány deliť s Veľkým Molfarom.

„Zato ja viem.“ Mág na ňu uprel prísny pohľad. „Pôjdeš do Fortuny – hlavného mesta Čarodolu – a zúčastníš sa na Čaklune.“

„Čože?!“ prekvapene vyhrkla Kavé. „Prečo?“

Molfar ju obdaril ďalším prísnyim pohľadom.

„Aj tak si v tom až po uši. Zlatý kľúč ti dôveruje, a tak je na tebe, aby si zistila jeho tajomstvo. Je načas, aby si preskúmala svoj dar, vážená čarodejnica. Ani prababičke Mariane, ani Mstislavovi Vordakovi, ani jeho úhlavnému nepriateľovi Lutogorovi, dokonca ani samotnému kniežaťu Čarodolu sa nepodarilo prísť tvojmu daru na koreň. Tvoje úspechy pripisovali obyčajnému alebo neobyčajnému šťastiu. Musíš predsa uznať, že je to naozaj pozoruhodné.“

„Ako pre koho,“ zahundrala Kavé. „Poviem ti úprimne, že nemám ani najmenšiu chuť ísť na ten záhadný Čaklun – navyše, ak tomu dobre rozumiem, rovno na oči Čarodolskému kniežaťu, keďže sa koná v jeho hlavnom meste.“

„To je pravda,“ pokojne odvetil mág. „No aj tak nemáš na výber. Naozaj by som ti neradil, aby si sa vrátila do Karpát:

Lutogor je stále silný a od vytúženého titulu Jediného Karpat-
ského kniežaťa ho delí iba chlapcov život. A ty si očarujúce
dievča, ktoré je schopné na úbohého Vordaka vyvinúť značný
tlak. Alebo máš na to azda iný názor?“

Kavé sa nemala k odpovedi.

Samozrejme, ten prekliaty Molfar mal pravdu. Ibaže ona dú-
fala, že neznesiteľnému dračiemu mágovi dá Zlatý kľúč a vráti sa
do Karpát pomôcť Alexejovi. Začne tým, že mu veniec daruje
natrvalo – s dvoma symbolmi moci sa už dá bojovať o tretí. Azda
prababička zmýšľa rovnako... Určite túži poraziť Lutogora. Veď
keď náčelník divokých zahynie, zlomí sa aj jeho kliatba a pani
Kara sa bude môcť vrátiť do Karpát bez toho, aby sa musela báť,
že sa premení na zlatý krúžok na jeho magickom opasku sily.

Lenže ktovie, ako bude Alexej reagovať na jej návrat... Tá
ich hádka v nej vyvolávala veľké obavy, hoci bolo jasné, že sa
nemohla zachovať inak. Keby mu dala Zlatý kľúč, vládca Ča-
rodolu by nové Karpatské knieža na mieste zadupal do zeme...
Možno by mu aj vyhlásil vojnu. Alebo by naňho poslal svojich
zabijakov. Alebo ho vyzval na súboj... V každom prípade, Alexej
Vordak takého nepriateľa určite nepotrebuje.

Teraz, keď má Karpatský veniec aj tak pani Kara, jej praba-
bička, situácia je trochu iná. Zostáva len dúfať, že staviť skôr na
Vordaka než na Lutogora... Ale počkať, stará veštkyňa sa pred-
sa priateľ s Čarodolským kniežaťom! Kavé si roztržito pošú-
chala spánky. Zo všetkých tých úvah jej dunelo v hlave, ako
keby v nej mala veľký kláštorový zvon.

„Čiže plán je takýto,“ oznámil mág, ani keby nezaregistro-
val, aká je Kavé vykoľajená. „Teraz ti otvorím rýchly zrkadlový
priechod k miestnym. Sú to dobrí ľudia, neraz mi pomohli. Zo-
známiš sa tam s dievčaťom, ktoré sa volá Taj. Vraj sa odmalička
túži stať najvyššou čarodolskou veštkyňou, preto vie o Čarodo-
le úplne všetko... Predstavíš sa ako odborníčka na ilúzie. Už
dlho nejakú hľadajú na jednu zaujímavú akciu. Teraz sa nám